

KARETTA EFSANESİ

Bundan beş bin yıl önce geçmiş zaman hayaletleri değil, sizin benim gibi insanoğulları yaşardı Kaunos'ta. İnsanoğlu kâh toprağı kazdı, kâh taşı taş üzerine koydu, kendine evler, hamamlar inşa etti. Çalıştı çalıştı da, bedeni gibi ruhu da yoruldu. Bedeni dinlendirmesi kolay da, ruh bu... Dinlenir mi öyle kolay kolay?

Dinlendirmek için yorulan ruhunu, tiyatroyu icat etti insanoğlu. Ama biraz da taklit merakından... Bilinmez insan mı papağandan öğrendi taklidi, papağan mı insandan. Şaşırıp kalmayın anlattıklarım. Tüm o koca koca antik tiyatrolarda, kim bilir ne oyunlar sergilendi. Belki de çoban kralı taklit etti. Şişman, zayıfı... Erkek, kadını... Saf, kurnazı...

İnsanın seyircisi yalnız insan mı? Kuşlar da insanlar kadar meraklı. Hele kanca gagalı, bembeyaz tüylü albatroslar yok mu, hepsinden meraklı. İşte Kaunos'un antik tiyatrosunda sahnelenirken oyunlar, tiyatronun insansız yerlerine konup da dinledi albatroslar...

Dinledi dinlemesine de albatros bir garip kuş. Denizde nasıl hızlı ve çevikse karada da bir o kadar hantal! Uçuşa geçebilmek için upuzun piste ihtiyaç duyar. Ee o da çaresiz, oyunun sonunu bekledi. Ta ki insanlar gidip de amfileri boşaltana kadar... İnsanoğlu gidince upuzun amfide hız kazandı da ancak öyle havalandı albatroslar. Duyduklarını gördüklerini de uçup karşı kıyıya Dalyan'daki üstü taş gibi sert, altı sünger gibi yumuşak olan kaplumbağaya anlattı. Ne yapsın kaplumbağa, işi gücü karada. Bekler denizden bir kuş gelse de gezip gördüğü yerleri anlatsa. Ama ne fırtına kuşlarının, ne de geveze martıların anlattıkları çekti dikkatini, albatrosun anlattığı kadar.

Hem de ne anlatmak... Albatros, izlediği tiyatroyu baştan sona ballandıra ballandıra anlattı. Başka başka gün gelip başka başka oyunlar da aktardı. O anlattıkça değil kaplumbağa, herkes meraklandı. Fırtına kuşları pırrr diye havalandı. Onlar da antik tiyatroya varıp oyunu seyre daldı. Ama zavallı kaplumbağanın kanadı yok ki uçsun. Uçup da ah bir kerecik, karşı kıyıya konsun!

Ne yapsın kaplumbağa? Kederinden hasta oldu. Fırtına kuşu da albatrosa kızdı. Dedi ki: "Beğendin mi yaptığımı?" Albatros dedi ki: "Sen nasıl gezip gördüğünü anlattıysan ben de öyle yaptım. Gezdim gördüm de anlattım." Fırtına kuşu acıdı kaplumbağanın haline... Dedi ki: "Bir çare bulalım şu zavallının derdine." Sonunda sazlıktan eğilip bükülür ama kolay kolay kopmaz bir saz kopardılar. Sazın bir ucunu albatros tuttu, diğer ucunu da fırtına kuşu. Kaplumbağa da sım sıkı ısırıldı sazi tam ortasından. Hop diye havalandı dört kanat üç baş...

Yeşil mavi Dalyan kanalından geçerken, sudan yansıyan ışıkların hipnotize eden cazibesi kaplumbağanın gözlerini kamaştırdı. Baktı baktı da şaştı. İşte o anda kararını verdi:

“Belki de bu yüzden düştüm yola. Gerek yok artık ne sahneye, ne oyuna. Gerçek mutluluk aşağıda, bu türkuaz renkli güzel sular da!” diyerek ağzını açmasıyla, düşmesi bir oldu suya. Deniz kucak açtı bu kabuklu canlıya, kaplumbağa da çabucak alıştı suda yaşamaya. Zamanla rengi su gibi yeşile çaldı. Günler günler sonra artık solungaçları bile vardı. Dost oldu balıklarla, yuva yaptı kayalıklara. Ama karayı da unutmadı. Yılda bir kere yumurtlamak için de olsa kıyıya çıktı. Pinpon topu gibi yumurtalarını kumsalın güvenli kollarına bırakıp, sonra tekrar sulara daldı.

ÇİKOLATALI ÇORBA

“Sayın yolcularımız yemek salonumuzda servisimiz başlamıştır. Afiyet olsun!”

Kondüktör koridor boyunca zili çalarak duyuru yaptığı sırada Kaan kompartımanda burnunu cama dayamış, tüm bu yaşadıklarının bir rüya olmasını ve birazdan uyanmayı diliyordu. Ama değildi işte! Hiçbir rüya bu kadar uzun sürmezdi ki. Kızgındı ve mutsuz hissediyordu kendini...

Annesi “Haydi çocuklar toparlanın, yemeğe!” dedi.

Kardeşi her zamanki gibi “Bana ne ya, ben yemiycem işte!” diye mızıldanmaya başlamıştı bile.

“Sen de çorba içersin,” dedi Işıl Hanım o yumuşacık sesiyle.

“Çikolatalı çorba içicem o zaman!”

Kaan tüm öfkesini kardeşinden çıkartmak istercesine “Çikolatalı çorba olmaz şapşal!” dedi.

“Şışşt Kaancığım, kardeşine şapşal deme!”

Kaan tren yolculuklarına da, trenin camından dışarıyı

izlemeye de bayılırdı. Otomobilin camından bakıldığında metrelerce asfalt ve metal bariyerler görülürdü; oysa trenin camından bakarken insan kendini sanki doğanın içinde uçuyormuş gibi hissederdi. Bu nedenle tren yolculuklarında yediği yemeklerin tadı bile bir başka güzel gelirdi ona ve ne zaman babaannesine gidecek olsalar “Baba n’olur arabayla gitmeyelim. Trene binelim,” derdi.

Şimdiyse ne önündeki yemekten, ne de yol boyu akıp giden manzaradan zevk alıyordu. Rayların kenarına dizilmiş el sallayan köylü çocuklarına bile sinir olmuştu. ‘Aptal şeyler n’olacak! Hiç tanımadıkları birilerine el sallayacak kadar aptallar işte!’ diye geçirdi içinden. Öfkesi onu esir almış gibiydi. Hayat ona son derece zor ve belirsizliklerle dolu geliyordu.

Oysa tam bir hafta öncesine kadar ne güzeldi yaşamı... En yakın arkadaşı Eren’le birlikte aylardır bekledikleri oyun CD’si sonunda çıkmış; hemen satın alıp evde saatlerce oynamışlardı. Şimdi yalnız Eren’den değil, tüm arkadaşlarından, okulundan, sokağından, hatta evinden bile ayrılıyordu.

“Yeni evimizi çok seveceksiniz, orası daha güzel,” demişti babası. Ama Kaan, bunu söylediğinde babasının değil yeni evlerini, gidecekleri ilçeyi bile henüz görmediğini çok iyi biliyordu.

Aslında her şey babasının işten çıkarılması yüzünden olmuştu.

“Yeter artık, tükendim bunca zaman elin adamlarına çalışmaktan, en ufak bir krizde koyuveriyorlar kapının

önüne. İliğimi kemiğimi kuruttu bu şirketler. Zaten ne zamandır çağırıp duruyordu Sıtkı. İşi bayağı ilerletmiş. İlla sen de gel ortak olalım, büyüyelim, diyordu. E o da biliyor organik tarımdan benim ne kadar çok anladığımı... Kolay mı tam on beş yılımı verdim bu işe ben!" demişti babası. Üniversiteyi bitirip ziraat mühendisi olduğundan beri bunun hayalini kurduğunu, şimdi eline bir fırsat geçtiğini söylemişti.

O gece annesi ve babası uzun uzun konuşmuşlardı. Daha doğrusu babası konuşup durmuş, annesi de dinlemişti. Kaan da tüm bu konuşulanlara kulak misafiri olmuştu.

"Hem fena mı? Sen hep yazılarını deniz kenarında yazmanın hayalini kurduğunu söylemez misin? İşte elimize bir fırsat geçti. Bunun için yaşlanmayı beklememize gerek yok artık. Hem benim iş sayesinde çocuklar domates gibi kokan domates, yamru yumru leziz mi leziz patates, mis gibi elma ve armut yiyecekler," diye de eklemişti.

Kaan daha fazla dayanamayıp odasından çıkmış ve "Ben hiçbir yere gitmek, yamru yumru patates, buruşuk domates falan da yemek istemiyorum!" demişti.

"Ne buruşuğu oğlum, domatesin hasını yiyeceğiz orada. Burada meyve sebze değil plastik yiyoruz vallahi."

"İstemem ben! Bunca zamandır plastik değildi de şimdi mi kötü oldu yediklerimiz?" dedi Kaan kendini ağlatmak için zor tutarak. "Siz nereye giderseniz gidin, gelmiyorum. Ben burada kalacağım!"

Ama on yaşındaysanız hayat hiç de kolay değildi sizin için. Kendi kendinize kararlar alıp gelecek planları yapamaz;

aksine, büyüklerinizin sizin için yaptıkları planlara uymak zorunda kalırdınız. Karar verilmişti bir kere!

Babası her şeyi paketleyip götürün nakliye şirketlerinden biriyle anlaşmıştı anlaşmasına ama her zamanki gibi annesinin titizliği tutmuş, "Aman bunları biz saralım! Kırarlar falan," demişti. Böylece eşyaları kolileme işi neredeyse iki hafta sürmüştü. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi kardeşi "Bana ne ya, ben Pufi'yi de götüreceğim!" diye tutturmaz mı...

Pufi, kardeşinin yatağının hemen yanı başındaki duvara yapıştırılmış, üzerinde ayıcık olan kocaman bir çıkartmaydı. Arda iki yaşına girdiği gün annesinin bir arkadaşı getirmişti. Annesi ve babası, "Ama onu duvardan çıkarmayız ki!" deseler de söz dinlemediler. "Bana ne! Ben Pufi'siz uyuyamam. Onu burada bırakmam işte!" diye tutturmuştu Arda. Kaan onu yapıştırdıkları günü hatırladı. Az kavga etmemişti o gün anne ve babasıyla, ben odamda aptal bir ayı çıkartması istemem, diye. Tabi her zamanki gibi Arda ter ter tepinmiş ve sonunda Kaan, çıkartmanın kardeşinin yattığı tarafa yapıştırılmasına razı olmak zorunda kalmıştı. O gün bugündür, Arda her gece yatmadan önce "İyi geceler Puficik!" der ve öyle uyurdu.

Kaan '*Ne Pufi'ymiş ama!*' diye düşünüyor ve anne babasının bulacakları çözümü merak ediyordu. Duvarı söküp götürecek halleri yoktu ya! Babası çaresiz o hafta sonu neredeyse şehirdeki tüm büyük yapı marketlerini dolaşıp mavi şapkalı, elinde koca bir bal kavanozu olan, komik suratlı bir ayı çıkartması arayıp durdu. Marketlerden birindeki satıcı, "Efendim bakın pandalı olan var, üstelik bu

fosforlu panda karanlıkta parlıyor,” demişti. İlhan Bey son derece ciddi bir tavırla “Yoo, panda olmaz! Ayı... Komik suratlı, dil çıkaran ayı çıkartması istiyorum,” deyince de ona garip garip bakmıştı satıcı. Neyse ki İlhan Bey sonunda tıpatıp aynısından bulamasa da Pufi’ye çok benzeyen bir çıkartma bulmayı başardı. Eve dönünce de, yorgun ama neşeli bir sesle “Tamamdır, Pufi’yi de alıyoruz giderken,” dedi Arda’ya. Kaan o akşam ‘Acaba ben de Arda gibi tepine tepine avazım çıktığı kadar bağırırsam, babam vazgeçer mi şu taşınma işinden?’ diye düşünmekten kendini alamadı.

“Netten her gün konuşalım,” demişti Eren. “Yeni oyunlar çıkar çıkmaz CD’leri bana yollamayı unutma sakın!” demişti Kaan ve iki dost uzun uzun sarılıp vedalaşmışlardı.

Babası, “Ben gidip evi bir düzene sokayım, siz üç gün sonra gelirsiniz,” diyerek onlardan önce yola çıkmıştı. Kaan da istemeye istemeye annesi ve kardeşiyle birlikte trene binmiş ve yeni yaşamına doğru yola koyulmuştu. Hayatında ilk kez okul değiştirmek zorunda kalıyordu. Ya sınıfta onu dışarlarsa? Ya Metin gibi olursa? Okul açılalı bayağı olmuştu, belki de çoğu dersten öndeydi yeni gideceği sınıf. ‘*Ya birinci yazılıları olmuşlarsa? Üff yoksa beni peş peşe bir sürü yazılıya mı sokarlar?*’ diye düşünüp endişelenmekten alamadı kendini...

Kaan’ın dalgın bir şekilde tabağındaki köftelerle oynadığını gören annesi “Anlaşılan demiryolu şirketinin aşçıları bu kez leziz yemekler yapamamış Kaan,” dedi.

“Canım yemek istemiyor.”